

«L'ensenyament va a menys, ja no hi ha cultura de l'esforç»

"A la Legió només vaig aprendre que si no t'espaviles, et foten"

Professor Ricard! Qui m'havia de dir, quan tenia vuit anys, que un dia l'entrevistaria. He, he, i qui m'havia de dir a mi que em faria vostè una entrevista. Si no li agrada, me la farà copiar cent vegades? Mai el vaig fer copiar cent vegades. Jo el feia copiar deu, però amb lletra cal·ligràfica. El de la portada del llibre és vostè de jove? És el meu pare, la història va des del seu naixement fins al meu. Un dels meus fills em va convèncer perquè expliqués les històries del seu avi. En posar-les per escrit, vaig veure que donava per anar fent,

fins que s'han convertit en llibre. Per tant, el nen a qui regalen un rellotge atrotinat és vostè. Sí, però ja no el tinc, ha desaparegut. El meu pare i el seu germà van fugir de la misèria que hi havia a Banyoles, cap a França, a casa d'uns parents. Els van tractar molt bé, tant, que al meu pare li van comprar roba nova i fins i tot li van regalar un rellotge per Nadal. No en duien ni els nens més rics del poble. Segons el llibre, li diuen en néixer «aquest petit serà singular, serà únic»... De fet, vaig néixer prematur i llanut, és a dir, ple de borrhissol negre. El meu pare en veure'm, es va espantar i tot. Singular i únic ja ho deu ser, per allistar-se a la Legió a 19 anys. (Riallada) Em va tocar fer la mili a Melilla, però van venir els de la Legió buscar voluntaris. A mi Melilla m'estava bé, perquè hi havia equip de bàsquet, i jo hi jugava. De pivot? No em colloni (riu). De base. Però un dels que havien vingut era l'entrenador de l'equip de bàsquet de la Legió. M'hi vaig presentar i, igual que vostè, em va mirar i fent broma em va preguntar si jugava de pivot. El cas que vaig anar amb ell a la Legió i vaig jugar a bàsquet tot l'any. Ala mili quasi no vaig res més... tret dels dos darrers mesos. Es va acabar la temporada? Em va enxampar allà la Marxa Verda. Vaig fer totes les guàrdies que no havia fet en tota la mili. No es va fer nòvio de la mort? Només vaig aprendre que si no t'espaviles, et foten. Un ensenyament vàlid per a la vida. N'hi havia que ho necessitaven. I a l'escola rural, què va aprendre? M'ho vaig passar molt bé, de fet tenia l'oportunitat d'anar a Banyoles i vaig dir que preferia una escola rural. Sempre m'ha agradat ensenyar sense llibres. Com que estava sol, podia fer-ho com em donava la gana. Era a Sant Esteve de Guialbes, i vam passar de 10 alumnes i a punt de tancar l'escola, a 33. M'ho vaig passar pipa, tots aquells anys, era més que una escola, era una altra filosofia. Me'n cuidava fins i tot de les festes del poble. Ha canviat gaire, l'ensenyament? Va a menys, totalment. No hi ha cultura de l'esforç. Avui l'escola no obliga els nens a esforçar-se. Un nen de tercer de primària no sap quan fan set per cinc. Els que teníem al professor Ricard, ens en cuidàvem molt de saber la taula de multiplicar. L'altre problema de l'escola és que s'ha perdut el sentit comú. Potser els pares són més permissius? Sap per què? Perquè ja són fills d'aquest sistema. I els mestres d'ara, igual. L'ensenyament no va per bon camí, perquè la societat no va per bon camí.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/societat/2023/11/08/l-ensenyament-menys-ja-hi-94332768.html>